

Тогава крокодилътъ подмигналъ съ другото око и подигналъ опашката си изъ блатната тиня. Слончето учтиво се дръпнало назадъ понеже не желало пакъ да го шлепнатъ.

— Ела тукъ, мъничко! — казалъ крокодилътъ, — и ми кажи защо питашъ? Азъ съмъ самиятъ крокодилъ. — И той пролѣлъ крокодилови сълзи, за да докаже, че говори истината.

Слончето не могло да си поеме дъха отъ очудване и, като паднало на колѣнѣ, казало:

— Значи Вие сте крокодилътъ, когото търся толкова врѣме? Кажете, моля, какво ядете на обѣдъ?

— Ела тукъ, мъничко, — казалъ крокодилътъ — азъ ще ти пришепна на ухото.

Слончето приближило главата си до жбестата вонеща уста на крокодила, а крокодилътъ го хваналъ за носа, който до тази недѣля, день, часъ и минута не билъ по-голѣмъ отъ ботушъ, макаръ и по-полезенъ.

— Азъ бихъ желалъ, — казалъ, или по-скоро, изсѣскалъ прѣзъ жбитѣ си крокодилътъ — азъ бихъ желалъ сега да почна своя обѣдъ и то отъ тебе.

Като чуло тѣзи думи, моя миличка, слончето се огорчило много и завикало прѣзъ носа:

— Пуснете ме, боли!

Като видѣла опасното положение на слончето, змията се спуснала отъ скалата и казала:

— Младо другарче, съвѣтвамъ те назабавно, съ всичка сила да изтеглишъ носа си изъ устата на крокодила, иначе бързо ще се намѣришъ въ корема му и ще се простишъ съ свѣта и съ неговитѣ хубости.

Така говорѣла змията.

— Слончето се опрѣло на четиритѣ си крака и почнало да тегли носа си, безъ да забѣлѣжи, че той става сѣ подълъгъ и по-дълъгъ. А крокодилътъ се мѣталъ въ водата, удрялъ си опашката така, щото се подигнала сжщинска буря; водата се покрила съ пѣна като каймакъ, а крокодилътъ сѣ теглѣлъ и теглѣлъ — съ всичка сила.

Носътъ на слончето се удължавалъ и удължавалъ; слончето се опирало на четиритѣ си крака и сѣ дърпало и дърпало. Крокодилътъ махалъ опашката като гребло, разигравалъ водата, теглѣлъ и теглѣлъ, и носътъ на слончето се удължавалъ и удължавалъ, та дори почналъ да го боли. Ужасно го болѣло!